

NAHÁ VÍRA aneb ANEB POODHALENÉ TAJEMSTVÍ VÍRY

Milí čtenáři,

otevíráš tuto knihu se zvláštním názvem. Současnost, ve které žijeme, je prostoupená odhaleností lidského těla. Reklamy, televize, noviny atd. se snaží nahotu člověka využít a také zneužít pro svůj zisk. Co je vyslečené je tak tvaně IN. Co však je v nitru člověka je často zahalené za neproniknutelný krunýř. Lidé odhalí tělo, ale své nitro už málokdo.

Lidé se často bojí otevřít své myšlenky, zkušenosti, svou vlastní podstatu druhým. Snad proto vám chci otevřít, vysvléci svého ducha v této knižičce. Jde vždy o osobní zkušenost. A rozhodnutí člověka.

O víře nelze nikoho přesvědčit, ale jen s láskou ukázat směr skrze svou osobní cestu. Poznal jsem a prožil, že víra je cesta k novému svobodnějšímu a bohatšímu životu. Nejde to však jako u každého cestování bez mapy a kompasu. Cesta, po které půjdeš, je jenom tvoje. Pro každého člověka je jiná. To je tvoje životní mapa a já ti k ní nabízím kompas.

Tato útlá knižička je určená každému, kdo hledá něco více než už má. Hledá nadstandard své existence, hledá odpovědi, které zatím nenašel, hledá jiný smysl života, než jen přežít a čekat na domov důchodců nebo krematorium. Tato kniha je určena všem lidem, nevěřícím k nahlédnutí, hledajícím k povzbuzení a věřícím, aby neusnuli na vavřínech.

Přeji vám, milí čtenáři, aby těchto pár stránek prošlo především vaším nitrem.

Váš bratr farář.

P. S. Na cestu potřebuješ dobré boty a chuť vyšlápnout, nevzdat to hned na začátku.

BOTY

Když jsme byli malými dětmi, museli nám rodiče čas od času koupit o něco větší boty. Nevýhodou bot je, že totiž nerostou spolu s nohama.

Kdyby nám totiž nekoupili větší boty, přišel by den, kdy by se nám ty staré nepodařilo nazout.

Pokud bychom si nechali na noze jedny boty trvale, nevydrželi bychom bolestí a noha by se začala deformovat.

Tento příklad je srovnatelný s růstem lidské osobnosti a s křesťanskou vírou.

Lidská osobnost roste, byť pozvolna, každý den. Víra, která byla vyhovující před několika lety, může být najednou „malá“ a člověk ji cítí jako omezující nebo zbytečnou.

Pokud roste osobnost a neroste víra, můžeme reagovat trojím způsobem:

Pro úlevu si vezmeme boty a jiné neobujeme

Lidská osobnost roste den co den poznáním, vzděláváním a životní zkušeností. Na druhé straně by měla růst i naše víra. Není-li tomu tak, začne nás víra tlačit, omezovat nebo dokonce překážet. Prvním řešením je „se z toho vyzout“.

Člověk se malé víry zbaví. Rád si potom tu a tam zavzpomíná na dětství, kdy chodil s prarodiči do kostela, nebo dokonce panu „faláři milistroval“. Vzpomene si, že byl také jednou u prvního a současně posledního přijímání... Ale dnes už mu to nic neříká. Tito lidé spojují náboženský život s dětstvím. Pokud bychom jim nabízeli návrat ke Kristu, brali by to jako nabídku malých a starých botiček, čemuž se silně brání. Mají nechuť poznat něco nového. Oni už mají náboženství za sebou a víra je naprosto nezajímavá. Je zvláštní, že někdy nábožensky nedotknutí lidé, kteří žádají např. církevní sňatek spíše jako „parádní show“, mají nesrovnatelně větší zájem o věroučné informace i duchovní informaci v budoucnosti. Řada z nich pak objeví ve víře velké obohacení.

Boty si nezujeme, protože jsme „charakter“

Také tady roste osobnost jedince jako v prvním případě, ale člověk se nechce vzdát své specifické formy víry. Cítí, že ho víra tlačí, ale nechce se vyzout. Dokonce utrpení z „malých bot“ chápe jako ctnost. Každý krok na duchovní cestě mu působí bolest. Přesto si ponechává své malé boty v původní malé velikosti. Zůstává stát na místě, chlubí se fundamentalistickým postojem a bojí se situace, kdy by měl udělat krok vpřed. Další, co umí je naříkání a kritika kněží, biskupů i církve.

Jsem chvíli naboso, ale jdu dál

I v této variantě roste osobnost, ale křesťan cítí, že potřebuje „větší míru víry“. Jako to cítil v evangeliu otec posedlého chlapce, který říká Ježíšovi: „Věřím, pomoz mé nedověře“. (Mk 9,24)

Větší míru víry nezískáme tím, že budeme obouvat novou botu na starou. Je třeba tu starou napřed zout a about větší ...

Chvilka „bosého“ období se může pocítit jako krize víry, ale není v žádném případě její ztrátou. Nebojme se takových krizí, zůstaňme v nich věrni Kristu, jeho církvi a obujme potom nové boty – sedmimílovky.

PŘEKÁŽKY NA STARTOVACÍCH DRAHÁCH

Apoštol Pavel popisuje v 1. listě Korinťanům křesťanský život jako běh po závodní dráze (1 Kor 9,24-27).

Každý člověk má na své životní trati svůj start, svůj cíl a mezi těmito dvěma body řadu překážek. Jsou nejrůznější a překonáváme je více či méně úspěšně. Také život ve víře má svůj start, má svůj cíl a s překážkami je to stejné jako jinde v životě. V následujících řádcích se podíváme na pět takových běžců – křesťanů.

Není-li taková obtížně překonatelná rokle na cestě víry vykopána, vykopeme si ji dost často sami buď falešnou představou o sobě, bližních – nebo ještě lépe falešnou představou o Bohu.

První závodník vyběhne, dorazí na okraj strže, otočí se a běží zpět ke startu. Tak to dělá znovu a znovu. Je to typ věřících, kteří se rádi zdržují na závodišti církve, ale na trati nepostupují. Nemají chuť překonávat žádnou překážku.

Druhý závodník na okraji rokle váhá, zvažuje, zda předem zvolený cíl stojí za to. Tento typ věřících hledá na trati křesťanské víry útěk k jinému cíli, k jinému Bohu, k jiné filozofii. Takovému pokušení byli vystaveni i apoštolové, ovšem apoštol Petr kladl tehdy Ježíšovi moudrou otázku: „Pane, , ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života,“ (Jan 6,66-69).

Třetí závodník na okraji jámy padá, hroutí se, nechce na cestě pokračovat, ale nechce jít ano zpět. Je to typ věřícího, který se raději rozejde s farní společností, s církví, než aby změnil svůj tradiční pohled a formální rutinu.

Čtvrtý závodník ze startu vůbec nevybíhá, stojí na místě. Je to typ „takévěřícího“, který má na Boha dost času. „Zatím jsem mladý“, říká si, „zdravý, žádaný, úspěšný, schopný, nač se omezovat nějakým náboženstvím. Až budu starý, dám si to s Bohem do pořádku.“ (Srovnej Mt 24,36.)

Pátý závodník sestupuje dolů, nedbá šrámů, nehledí na únavu, nevšímá si obtíží. Vyškrábe se nahoru ze dna jámy a běží svou trať dál. Je to typ věřícího, který svou živou vírou praktikuje křesťanský životní běh. Selhává, ale běží. Typ apoštola Pavla. Rány nepočítá, únavy nedbá, běží dobrý běh a může očekávat vítězství. (viz Mt 24,13)

PROTO VÁM NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH NABÍZÍM NĚCO MOUDRA, ABYSTE SVŮJ BŮH ŽIVOTEM I VÍROU ÚSPĚŠNĚ ZVLÁDLI. NEDEJTE SE ODRADIT A ČTĚTE DÁL.

KDO JSI TY, CO JE ČLOVĚK

Protože současný člověk rozumí sobě velice málo, snad čím dál tím méně, a nemá zodpovězeny základní otázky své lidské existence, je pro něho o to těžší rozumět vztahům mezi ním a druhými, mezi ním a Bohem a především mezi ním a jím samotným.

Právě to poslední, vztah já – já, je základem pro budování vztahů dalších.

Člověk trojrozměrný

Kdyby nás malíř namaloval jako trojúhelník, asi bychom ho obvinili z přehnaného modernismu. Ale nebyl by daleko k pravdě. Z pohledu chemika je člověk několik kilogramů uhlíku, vápníku, pár deka fosforu, železa, jiných prvků a zbytek je voda. Ve svém příteli vidíme nejlepšího člověka na světě, vojenská komise vidí brance, úplně jinak vidí člověka ekonom nebo politik.

Všechny tyto pohledy jsou jen částečné, a proto člověka redukují. Nejblíže pravdě je onen moderní malíř. Uvažuje o člověku jako o celku, o tom, co potřebuje ke svému plnému životu. Někdo zdůrazní potravu, oděv, obydlí, vzduch. Jiný přidá cestování, kulturu, vzdělání. Najde se další, který dodá pojmy z duchovní oblasti, jakými jsou poznání Boha, smyslu svého života, modlitba. Kdo z těch tří má pravdu? Každý z nich částečnou, úplnou mají všichni tři dohromady. A tak se nám ukazuje člověk jako trojrozměrná bytost.

Rozměr tělesný

rozměr psychický

rozměr duchovní (spirituální).

Rozměr tělesný žije z potravy, rozměr duševní z kultury a vzdělání, rozměr duchovní z poznávání Boha.

Pro někoho je uzený bůček v lednici důležitější než Encyklopedie dějin světového umění. To první musí mít, kolem toho druhého chodí a ani neví, že to existuje. Jiný naopak šetří peníze, aby si knihu mohl koupit.

Zastánci tělesných, duševních a duchovních potřeb spolu možná budou vést spor o tom, čeho je zapotřebí víc. Chápeme-li v šak člověka jako trojrozměrnou bytost, tedy toho, kdo potřebuje k plnosti života vše ze tří nabídnutých košů, dojdeme k závěru, že k plnosti žití je potřeba všeho a to ve stejných částech, třetinách.

Duševní a duchovní (spirituální) hodnoty se nedají vážit ani měřit. Ovšem nedostatek neměřitelných hodnot, jakými jsou kultivovanost, noblesa, víra nebo láska, vede ke škodě nejen člověka, kterému chybí, ale i okolí, které s ním žije.

Přesto, že se každý z nás narodil se schopností více či méně přizpůsobenou k životu ve všech třech rovinách, a je ideální, abychom žili ve všech třech rovinách, setkáváme lidi, kterým některý rozměr zakrněl. Nikoli nenapravitelně.

Ti jednorozměrní uznávají jen to, co je materiální, to co lze okusit smysly.

Představte si takového „jednorozměrníka“, který z okna restaurace sladuje svého spolupracovníka, ten si z knihkupectví nese knihy. Okamžitě ho kritizuje za to, že zbytečně utrácí peníze a kdyby zašel za ním do hospody, dozvěděl by se všechno, co je v těch knížkách. Pro tento typ lidí je příznačné, že všechno ví a všemu rozumějí, ač nebyli dál než v restauraci IV. cenové skupiny. Nepotřebují se vzdělávat, mají jasno i v otázkách víry. Tak jako je pro ně zbytečná opera, tak je pro ně zbytečný i Bůh.

A co jeho spolupracovník? Ten si také zajde do restaurace s přáteli oslavit vzácnou událost, jde si z manželkou zatančit do vinárny. Ale buduje i druhý rozměr – cestuje, učíme se cizímu jazyku, chodí na koncerty, žije kulturně.

Vraťme se však k našemu jednorozměrníkovi. Dopil poslední pivo a ubírá se nejistým krokem k domovu. Po cestě vidí mladého muže vcházejícího do kostela a tady už slova nenachází. On sám nemusí ani do knihkupectví, ani do kostela, aby věděl, jak to bylo a jak to je. On ví, že Ježíše si vymysleli faráři, aby ohlupovali chudý lid. U piva vyřeší i politickou a ekonomickou situaci státu i celosvětovou.

Onen mladý muž, který vchází do kostela, také jí a pije, chodí s přáteli do restaurace na oslavu a do kina, ale nadto ještě hledá jiné, člověka přesahující hodnoty, které rozšiřují jeho bytí o duchovní rozměr. Trojrozměrný život je hledání, je aktem vůle, snahou. Proto přijetí daru víry s sebou nese vždy náročnost na sebe samého.

V žádném případě nesmíme jedno a dvourozměrnými lidmi pohrdat, protože by to bylo nemorální a nekřesťanské, stejně jako bychom považovali za méněcenné ty, kteří špatně vidí nebo slyší.

I onen muž, kterého jsem použil za příklad jednorozměrného, má svoji lidskou cenu. Ostatní rozměry jsou v něm, spí. **Což je zkusit probudit?** A žasli bychom, cena člověka je nesmírná. V Božích očích je vždy větší než v očích světla.

Myslet si neznamená být.

Myslet si, že jsem věřící, neznamená být věřící. Myslet si, že jsem vzdělaný, neznamená, že jsem chytrý. Myslet si, že jsem ve vztahu starší, neznamená být moudřejší. A ještě dodatek – myslet si, že jsem muž, neznamená, že jsem chytřejší než žena. A naopak.

Bude užitečné uvést ještě jeden model člověka, trojúhelníkový. Každý člověk je v různé míře nadán **třemi schopnostmi – rozumem, citem a pudy.**

Lokalizujeme-li rozum do hlavy, cit obrazně do srdce a pudy do břicha a pod břicho, je obrázek jasný.

Rozum

Cit

Pudy

Už z této hierarchie nám vychází, že rozum by měl mít v této trojici vůdčí postavení. Pudy vůbec nelze pominout, ale nelze se jimi ani řídit. Cit stojí uprostřed, vyvažuje sílu pudů a rozumu. Je stabilizátorem mezi nimi. Pokud dojde k přehodnocení jednotlivých schopností ve trojici, může se stát následující příhoda. Při lékařské pohotovostní službě mi přivedla matka malého chlapce, který se pořezal o žiletku. Nic vážného, ale maminka měla strach z otravy. Očistil jsem chlapci poranění a zeptal jsem se na okolnosti.

Dědeček, který s nimi žije, se holil, postaru, mýdlem a žiletkou. Vnuk chtěl také štetku s mýdlem. Když žádal strojek s žiletkou, dědeček mu místo ní dal k oholení starou pohlednici. Kluk ji odmítl a vztekal se. Když se dědeček doholil, odešel. Maminka šla a dala dítěti požadované. Zdůvodnila mi to tím, že „její mateřské srdce mu nic nedovede odepřít“.

Nemůžeme říct, že dědeček by neměl svého vnuka rád, ale měl rozum o něco výše než srdce. Mamince se dostaly city nad výš rozum a tekla krev. Často se setkávám s lidmi, sice duševně zdravými, ale s úplně obráceným umístěním sil. Více než problémy zdravotní mají problémy ve vztazích. Jejich postoj je následující: Vládnu jím pudy, jediným citem je sebeláska. Vždy si naříkají na narušené vztahy. A není se co divit. Lidé nemají chodit po hlavě.

Pudy

Cit

Rozum

KDO JE JEŽÍŠ, CO JE VÍRA

Po kapitole o člověku budeme hovořit o víře. Začneme otázkou. Kolik procent lidí ve vašem městě je věřících? Můžeš slyšet nejrůznější odpovědi. Ti, kteří chodí do kostela, udávají méně procent, než ti, kteří tam nechodí. Někdo vychází ze skutečnosti, jiný z představ. Kdo četl statistiky, vychází z knih. Představa ani zkušenost zde nemají přesná čísla. Statistika už vůbec ne.

Nejbližší pravdě je skutečnost, že věří skoro každý, až úplně každý.

Představ si situaci:

Institut pro výzkum veřejného mínění bude v okresním městě provádět šetření o tom, kolik lidí je a kolik není věřících. Na místním autobusovém nádraží položí otázku muži středního věku. Ten odpoví, že je nevěřící.

A je to právě ten muž, kterého obvodní lékař u nich v obci poslal do okresní nemocnice na odborné vyšetření. Kde je nemocnice však muž neví. Zeptá se a jde tím směrem, kam mu ukáží. Na vrátnici nemocnice se táže na patřičného lékaře, dá na radu vrátné a v nalezeném oddělení usedá před muže v bílém plášti a sděluje mu potíže. Muž v bílém plášti napíše recept a žena v lékárně vydá krabičku. Muž se vrací na autobusové nádraží a kupuje si lístek do místa bydliště. Klidně usedá a čeká až autobus vyjede.

Zvláštní nevěřící. Věřil náhodnému chodci, který ho poslal do nemocnice, zde věřil vrátné, věřil, že muž v bílém plášti je lékař a ještě patřičného oboru, věřil, že mu napsal lék a ne jed, věřil, že žena v lékárně je magistra a nikoli uklízečka, věřil, že recept dobře přečetla, věří, že muž sedící za volantem má řidičský průkaz a je střízlivý, věří, že autobus jede tam, kam má psáno.

Kdyby náš člověk byl opravdu nevěřící, jak tvrdí, chtěl by u lékaře vidět jeho občanský průkaz, který by srovnal s lékařským diplomem. Tak by postupoval i v lékárně. A řidiči za volantem by nechal dýchnout do Detalko trubičky a chtěl by vidět jeho řidičský průkaz. Neudělal nic z toho, věřil.

Ale přesto to není ta víra, kterou měli výzkumníci z institutu na mysli. Tu bychom spíše charakterizovali jako důvěru.

Co je tedy víra? Je to dar, je to milost. Dar, který dává Bůh a na který člověk odpoví ano. A navíc je to postoj. Víra není filozofický nebo světový názor, víra je styl života, víra je uskutečněná odpověď na Boží výzvu. Víra v přijetí Božího Syna Ježíše Krista do našeho života. Víra je krok do tajemství, je to intimita s Bohem, je to kvas nového života. Víra je něco, co přesahuje definici víry. Víra není póza, víra není „jakoby“.

Čím je a není, to přiblíží následující přirovnání.

Na pouť do vesnice přijeli nejrůznější atrakce. Mezi ni i i provazochodec. Postavil si dva vysoké sloupy, natáhl mezi ně lano, vylezl nahoru a chodil po provaze sem tam. Dole se shromažďovali lidé a tleskali. Když jich bylo dost, nechal si artista nahoru vytáhnout trakař a jezdil s ním sem a tam po laně. Pak si na trakař nechal naložit dva pytle brambor a jezdil vysoko mezi sloupy. Jistě a bezpečně. Když utichl dole potlesk diváků, zvolal na ně: „Věříte, že bych každého z vás převezl na druhou stranu?“ Všichni dole volali: „Věříme!“ Mistr se odmlčel a za chvíli řekl: „Tak pojďte někdo nahoru a nechejte se přepravit od jednoho konce na druhý.“ Nenašel se ani jeden, který by výzvy uposlechl.

Je jednoduché stát a volat „věřím“. Jak náročné je vstoupit do Ježíšovy náruče a nechat se přenést ze starého do nového života.

Slyším to stále kolem sebe. Věřím, věřím, věřím... jsem věřící, já také věřím... Ale ty, které slyším volat, nevidím vystupovat k Mistrovi, který by je přenesl a se kterým by se vydali na cestu. Jak je jednoduché volat a nekonat. To není víra, to je póza.

Přirovnání druhé. Představ si člověka, který se oženil a ještě ve svatební den musel odcestovat lodí na zámořskou cestu. Loď ztroskotala a on zůstává na pustém ostrově. Za čtyřicet let ho najdou

námořníci, neví o své minulosti mnoho, ale hrdě hlásí, že je čtyřicet let výborný manžel. Jaký manžel, se ženou nežil, nepracoval, nespal, neradoval se. Stejní jako onen trosečník mi připadají lidé, kteří se prohlašují za křesťany, jenom proto, že je nechala babička pokřtít, když jim bylo 14 dnů. Tímto dnem skončil jejich kontakt s Ježíšem, církví a vírou. Ke svému křtu se sice hlásí, ale jsou podobní tomuto ženatému trosečníkovi. Nežli vztah.

V případě trosečníka není jisté, zda ta, se kterou uzavřel o svatebním dni smlouvu, byla mu celé roka věrná, zda na něho čekala a jestli ho po návratu ještě přijme.

V případě našeho pokřtěného je nad slunce jasné a jisté, že Bůh, který s ním o dni jeho křtu uzavřel smlouvu, mu zůstal věrný, čeká na něho a pokud se k němu vrátí, přijme ho.

Bůh na rozdíl od lidí je věrný, čeká a odpouští. Záleží na člověku, zda je ochotný vstoupit tam nahoru a nechat se bezpečně nést samotným Tvůrcem vesmíru.

Většina lidí o to velké životní dobrodružství nestojí. Stačí jim, když stojí tam dole a pokřikují kolem sebe „věřím“.

Proč Bůh jedná tak velkoryse s tím, kdo se od něho vzdálil? Protože je spravedlivý a ví lépe než lidé, kdo již malému dítěti zatarasil přístup na cestě k Němu, protože je Láskou, která touží po člověku.

Přestože je člověk ve srovnání s tělesy vesmíru jen nepatrné nic, jde Bohu o člověka víc než o všechny hmoty v prostoru a čase. Proto poslal na svět svého Syna Ježíše Krista, aby svou smrtí zachránil každého z nás. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu.

Pokud svůj původ vidí někdo v opicích, neberu mu to. Já osobně vidím svůj původ a původ všech lidí v Bohu. Je to více než otázka pohledu.

Pominula doba, kdy se našinec holedbal ateismem. Pokud možno s přívlastkem „vědecký“, protože to znělo patřičně hrdě. Ale je to právě věda, která prokazuje ateismu medvědí službu. Stačí ocitovat opravdové vědce, kteří skrze vědecké poznání přišli k víře nebo ji přes své učení neztratili. V boji proti Bohu není žádné vítězství absolutní. Poslední slovo bude mít vždy On. A o jeho Synu, Ježíšovi, bylo mnohými napsáno mnoho. Špatného z pera těch, kteří ho nemají rádi, ale daleko více dobrého od těch, kteří ho milují.

Za mnohé jen vyznání Izaaca Newtona:

Svědectví víry

Když byl dítětem, zneklidnil krále, když byl chlapcem, udivil doktory, když byl mužem, otřásl celým národem i základy veleříše římské. Nenapsal ani jednu knihu, ale do největších knihoven světa by se nevešly knihy, které byly napsány o něm. Nesložil žádnou píseň, ale svou odpouštějící láskou rozezvučel písněmi chvály více, než všichni básníci světa. Nezaložil náboženskou školu, vědecký ústav ani seminář, ale všechny školy vzdělaných národů se nemohou pochlubit tolika žáky, jako on. Nezařídil lékařskou ordinaci, ale uzdravil více nemocných duší, než tisíce lékařů nemocných těl.

Ovládal zákony přírody, chodil po vlnách moře, tišil bouř, sytil z mála tisícové zástupy, léčil bez léků ...,křísil mrtvé.

Nepřátelé ho nemohli přemoci, satan ho nemohl zničit, ani hrob ho nemohl zadržet! Nade vším zvítězil. Nevelel žádné armádě, nedobyl železem ani píď půdy, a přece žádný vojevůdce neměl tolik dobrovolníků jako on. Mocí své lásky, poselstvím evangelia přetvořil svět. Velcí mužové přišli a odešli, všichni lidé zklamali, ale on jediný zůstal svatý, věčný, dokonalý, nejkrásnější mezi lidskými syny.

A tento Ježíš je Spasitelem světa, můj Spasitel a Přímlovce u Boha. Chceš-li, bude i tvůj.

Co může Ježíš znamenat pro mne? Může dát našemu životu nový obsah. Převést nás z prostoru všednosti do prostorů, kde pulzuje život v novém rozměru. Z prostoru MÍT do prostoru BÝT.

Všichni lidé na světě touží v podstatě po třech hodnotách, které patří k lidské přirozenosti. Je *to láska + pravda + svoboda*. Existuje více věcí nebo více hodnot, po kterých lidé touží; ale uvedené jsou tři základní. Být v lásce znamená víc než mít lásku. Pokud ji jenom mám, mohu ji ztratit. Má-li ona mne, neudělá to, neztratí mne. Potom by to přece nebyla láska. S pojmem pravdy je to podobné. Všichni ji chtějí mít. Jak se jen člověk pyšní, když kolem sebe hlásá „mám pravdu“. Ovšem nekonečně více je hledat pravdu a být v ní. Ne my neseme pravdu, ale pravda má nést nás. Kdo dokázal překročit hranici mezi „mít“ a „být“, je schopen nejen pravdu říkat, ale také pravdu konat.

A jak je tomu se svobodou? Všichni chceme svobodu mít. Je to hezké, ale daleko více znamená ve svobodě být. A v tomto případě platí ještě jiná hodnota: Mít svobodu nejen „Od něčeho“, ale být svobodný „K něčemu“.

Chceme-li přejít mezi oběma prostory v životě, musíme být uchvázeni. Uchvázeni Bohem. Ten ale neuchvacuje člověka jako dravec, nýbrž milující rukou nás pozvedá a skrze Ježíše Krista – který je sám Láskou, Pravdou a Spravedlností nás přenáší z onoho Mít do nového Bytí. Ježíš je mostem:

MÍT

BÝT

Co potřebuji k tomu, abych tyto skutečnosti? Odvahu. Odvaha k víře není záležitostí zbabělce, zbabělec nedaruje důvěru, nevystupuje na vysoké stožáry, zbabělec nejde po Ježíšově mostě od Mít k Být.

Cesta víry je cesta odvahy.

Pokud miluji, mám odvahu. Pokud mám odvahu, chápu smysl cesty.

Miluji, a tedy chápu

Když francouzský fyzik a matematik B. Pascal vyslovil větu:

„Jsou na světě hodnoty, které nemilujeme, dokud je nechápeme, a jiné, které nechápeme, dokud je nemilujeme,“ dokázal, že je víc než vědcem. Hovořil v tu chvíli jako filozof, ale také hluboce věřící křesťan.

Mnoho špičkových vědců, nositeli Nobelovy ceny za fyziku, si klade na vrcholu svého poznání otázky filozofické a teologické. Vystihuje to přesně citát: „Úvaha věřícího Bohem začíná, úvaha fyzika Bohem končí.“

Doba, kdy věda a technika byly považovány za neobjasňující a spasitelné, nenávratně mizí.

Věda není schopna odpovědět na nejzákladnější otázky lidské existence, smyslu našeho života, bolesti, smrti, lásky. A technika, pokud není ovládána člověkem vysokých etických a mravních norem, může dokonce lidstvo zničit ...

Proto je přirozené, že geniální vědci si kladou otázky nejen po možnosti využití poznání, ale také po smyslu všech věcí, lidské existenci vůbec. Naskytá se ovšem otázka, zda takto musí či mohou uvažovat jen špičkoví vědci. Nikoliv, tyto otázky by si měl klást každý.

Dobrá, namítne některý čtenář, já jsem se už o filozofii zajímal a přišel jsem na to, že je těžká. A Bůh i celé náboženství je mi tak vzdálené, až nepochopitelné. Kudy vede cesta k pochopení? Odpověď nám z části dává úvodní Pascalův citát. Neznám dítě, které by milovalo matematiku, když ji nepochopilo. Je nutné nejdřív pochopit rovnice, vzorce a řešení. Když jsme jim porozuměli a máme je takřikajíc milovat. Avšak filozofii, která hledá pravdu, i Boha, ze kterého všechny pravdy vycházejí a jenž je Pravdou sám, si musíme nejprve zamilovat, abychom byli schopni je lépe chápat.

A zde slyším námitku: Jak mohu milovat něco, co jsem nikdy neviděl a o čem lze pochybovat? Taková výhrada má životnost do chvíle, než člověk sám pozná a zakusí. Učiní zkušenost a pozná, že přijetí oné Pravdy a Lásky, přijetí víry, Boha, rozšiřuje člověku pohled na svět, život i události. Tato kapitola nevyřeší základní otázku, zda Bůh je či není. Jde tu o to, aby čtenář, především nevěřící, alespoň částečně nahlédl do prostoru víry a více chápal a toleroval ty, kteří milují „jiné“ hodnoty, aby skrze ně viděl život i svět z nového úhlu.

Bylo by neslušné a nepravdivé, kdybych tvrdil, že ateista vidí a hodnotí věci a události špatně. Vidí a hodnotí je prostě z pohledu ateisty. Nic víc. Jeden vysokoškolský student, který nedávno přijal víru i křest, mi řekl:

Věřím z mnoha důvodů. Jedním z nich je ten, že jsem dnes schopen vidět a hodnotit jako bývalý ateista a zároveň jako současný křesťan. Víra mi rozšířila úhel pohledu. Vidím detaily, které jsem dřív neviděl, i souvislosti, které mi nabídla až víra. Chápu už nejen nové hodnoty ve starých věcech, ale i staré věci v nových hodnotách.

Potom mi vyprávěl o jedné galerii, kde vystavují tkaný goblén, který nevisí na stěně, ale uprostřed místnosti v rámu. Kdo vstoupí do místnosti prvním ze dvou vchodů, obdivuje na rubu pestrobarevnou spleť vláken – pohled k uklidnění. Kdo však rám obejde, uvidí líc goblénu – výjev, který návštěvníka vede k zamyšlení. Kdo vchází druhým vchodem, aniž by rám obešel, vidí jen líc, rub je mu skrytý ... Jen chtít vidět věci z více úhlů.

Vraťme se ještě k tomu chápání a milování, milování a chápání Tyto vztahy nepatří jen k vědě a víře. Případy učitelů, kteří nemilují své žáky, jsou časté. Pedagog, jež necítí lásku k dětem v lavicích, není schopen pochopit jejich krize, problémy, selhání. Nestačí, aby miloval pouze předmět, kterému vyučuje. Jen láska k dětem mu otevře oči, aby viděl takřikajíc „za“. Také manžel, který ztratil lásku ke své ženě a zůstala mu jen povinnost, není schopen vidět do své ženy, ale jen na její nedokonalosti a

selhání. Člověk, který není milován, není ani pochopen. Opačný pohled dokumentuje i tak výrazná současná evropská otázka, jako jsou utečenci. Vždy jsou přijati a milováni jenom těmi lidmi, kteří nejprve pochopili jejich situaci. Člověk, který není pochopen, není ani milován. ¶Je-li víra tím, co rozšiřuje úhel našeho pohledu, je také pro věřícího člověka světlem v nejtemnějších bludištích lidského života. O tom můžeme slyšet řadu svědectví těch, komu víra nebyla a není jen onou berličkou, za níž považuje ateismus, ale záchranným majákem ve smrtelných bouřích života.

Zatím jsem se zamýšlel nad pohledem víry, bylo by dobré zmínit se také o pohledu na víru.

Marx o ní říká, že je opiem lidu. Nevím, zda tím myslel opium jako lék. Ale spíše ne, protože z dalšího textu jeho úvah to nevyplývá. Učitelé ve školách tvrdili, že jde o přežitek, břemeno, falešné vidění světa, ba dokonce o důvod, proč se nedostat na vysokou školu nebo proč z ní být vyloučen. Jedním argumentem Boží neexistence bylo i to, že Gagarin ve vesmíru žádného Boha neviděl. Přiznám se, že jsem jim i já dával za pravdu – až do svých dvaceti let, když jsem sám v době studií na vysoké škole uvěřil. Tehdy jsem ještě nevěděl, že zkoumat a vidět můžeme jen to, co se nalézá v prostoru a čase, nikoli to, co tyto pojmy přesahuje. Právě díky onomu „neexistujícímu“ Bohu to dnes vím.

K ČEMU JE DOBRÁ VÍRA A JAKÝ JE BŮH ?

Žijeme ve velice náboženské, ale málo křesťanské době. Jako houby po dešti bují v naší zemi nejrůznější sekty a sektičky. Astrologové, telepati, tvůrcové horoskopů, mágové, okultisté a další a další podvodníci nabízejí na každém kroku pomoc. Tak takové víry křesťan odmítá.

Současný člověk myslí ekonomicky, a proto si klade otázku: „K čemu je to či ono dobré?“ K čemu je dobrá víra? Víra v Ježíše a cesta s ním?

1. *Vytvoří v každém z nás třetí, spirituální rozměr a doplní tak podstatnou část našeho lidství.*
2. *A Ježíš náš duchovní život vede k plnosti.*
3. *Chrání nás před záměnou mohutností a drží naši hlavu vzhůru, kdy nohy stojí pevně na zemi.*
4. *Ježíš buduje naši vůli.*
5. *Vybuduje most mezi starým a novým životem.*
6. *Ježíš nás převede.*
7. *Dá nám pohled na život ještě z jiného úhlu, z jiné dimenze.*
8. *A Ježíš upevní odvahu.*

Víra spolu s nadějí a láskou tvoří motivační trojúhelník našeho života.

Co je motivace, si ukážeme na zkušenosti válečných chirurgů. Povšimli si v lazaretech zvláštního jevu. Někteří lehce zranění vojáci umírají, jiní s těžkým zraněním se rychle hojili. Při následném zjišťování a porovnávání okolností vyšlo najevo, že silným a rozhodujícím pomocníkem při léčení byla motivace vojáků. Došlo se k závěru, že voják, který měl naději na návrat z fronty a víru v přežití, měl i větší naději na uzdravení. Ten voják, který všechny blízké ztratil, neměl se ke komu vrátit, podlehl i banálnímu zranění. Voják, který byl motivován k návratu k rodině a domovu, lépe snášel útrapy války.

Motivace je nesmírně důležitá pro každé lidské jednání. Student motivovaný láskou k studovanému oboru je lepším žákem než ten, který studuje obor proto, že musí. Motivací má být láska.

Je špatné, když se motivací stává něco záporného., třeba strach. Chceš-li, aby se tvé děti lépe učily, můžeš je motivovat kladně tak, že před ně postavíš přitažlivý cíl nebo záporně tak, že za jejich záda pověsíš rákosku.

Slova **víra, naděje, láska** znamenají v jednotě i samostatně silnou motivaci. Říkáme jim božské ctnosti. Mají i své symboly: pro naději kotvu, pro lásku srdce a pro víru kříž. V jednotě a spojení jsou také trojúhelníkem, který posiluje, motivuje věřícího člověka.

Proti víře, která vždy obsahuje naději i lásku, tu stál a stále stojí bezvěrecký ateismus. I když lásku hlásá, popírá víru. Tak jako popírá u člověka duchovní rozměr a přiznává mu jen dimenze tělesné a duševní. V prvním i druhém pohledu člověka ochuzuje. Nesetkal jsem se ještě nikde s hodnotou, která by byla motivovaná ateismem. Neznám ani jednu – byť prostou – skladbu či skutek, za kterým by stálo: činím tak z lásky k Boží neexistenci. Bylo by nesmyslné milovat milovat a těšit se z negace, z popření. Zato znám mnoho uměleckých děl, hudebních, výtvarných i slovesných, jež vznikla z motivů víry. Ale nejvíce zůstává skrytých skutků miliónů lidí, kteří bez halasu a propagandy konali a konají veliké skutky lásky a naděje, protože je motivuje víra v Boha.

Na tomto místě slyším čtenářovu námitku: každý v něco věří. Mohu věřit, že zítra nebude pršet, věřit, že tentokrát mi to ve sportce vyjde, že autobus přijede včas. Ale sliby, které nám dává Bůh, přesahují sliby meteorologů, náhody i spolehlivost jízdního řádu. Po tisíciletí Bůh své sliby plní. Zde už má víra svoji zkušenost. Je to víra v toho, komu patří naše životy i dějiny.

Co znamená pro člověka pozitivní motivace a pozitivní víra přiblíží popis následující události. Před kamerami zděšených reportérů vytáhl revolver, hlaveň si přiložil ke svému spánku a stiskl spoušť. Vysoký politik jednoho ze států USA byl na místě mrtev. Jak to jen tak znenadání mohl udělat? Jeho strašné gesto nebylo improvizací, člověk neimprovizuje, když jde o věci zásadního charakteru. Ministr jistě nekládal revolver do svého saka bezmyšlenkovitě. Kdo ví, kolikrát si do posledních podrobností představil, jak se zachrání před případným zatčením, kdyby jeho finanční machinace vyšly najevo. Když přivolaný policista položil přítomným otázku, kdy ministr sebevraždu spáchal, dostal odpověď, že se tak stalo před několika minutami. Pravda ovšem byla pouze taková, že před několika minutami zemřel. Kdy spáchal sebevraždu ve svém rozhodnutí, to se už nikdo nedoví. Každý skutek, který člověk vykoná, má svoji předeheru v mysli, v představě, ve fantazii, kdy se stálou úvahou všechno programuje – jako v počítači. Psychiatři by mohli na toto téma vyprávět řadu příběhů.

Model svého činu nebo přečinu člověk vypracovává – svobodně při plném vědomí – hodiny, dny i déle. Když se pak naskytne typická příležitost, všechno se odehraje jakoby automaticky. Program vložený do lidského podvědomí se spustí. Lidské činy jsou mimo vůli i uskutečněním určitého plánu, načasovaného a zakódovaného v představách. V případě politika se drama odehrálo asi takto: když zjistil, že mu hrozí několikaleté vězení, upadl do zmatku, do jakési černé psychické díry, která působí na rozum i vůli jako šok. Ten vyřadí rozumovou činnost, člověk si počíná jako robot a příležitost uvede v činnost robota.

Lidské poznání je rozděleno velmi zhruba do tří oblastí. Do přírodních věd, filozofie (láska k moudrosti) a teologie (věda o Bohu). Citáty významných vědců ukazují, že jejich autoři byli

odborníky nejen v základním oboru, ale že se orientovali dobře i ve filozofii a v teologii. Jistě stojí před ním neméně renomovaní specialisté, kteří jsou jiného názoru. To znamená, že Boha nelze exaktně dokazovat na laboratorním sklíčku. Bůh se ve stvořených věcech odráží. Zanechává svým dílem rukopis své existence.

Kdybychom Boha kladli na úroveň hmoty, zhmotnili si ho někde ve vesmíru, mohli bychom hovořit o jeho „výskytu“. To ovšem nelze, protože on přesahuje hmotu, prostor i čas.

Kdybychom Boha kladli na úroveň přírodního zákona, mohli bychom hovořit o jeho „platnosti“, protože zákony platí. To ovšem nelze, protože zákony platí jen tam, kde je ono trias – hmota, prostor, čas.

Jaký je Bůh? Bůh je nekonečné Tajemství.

Bůh je věčný. Bůh nemá začátek ani konec. Nikdy v minulosti nebylo období a nikdy v budoucnosti nebude období, kdyby Bůh neexistoval.

Bůh je stále stejný. Stejný v minulosti, dnes a navždy.

Bůh je osobní. Bůh není „věc“, ani nějaká „síla“, ani záhadná „energie“ nebo „působení“. Není to ani „člověk z jiného světa“ nebo nějaký druh „supermana“. Je živou absolutní Bytostí.

Bůh je jeden. Existuje pouze jeden pravý, živý Bůh, jehož Trojjednost je tajemstvím v sobě samotném. Je jednotou ve třech Osobách jako Otec, Syn (Ježíš Kristus) a Duch svatý – z nichž každá je skutečným, plným a rovnocenným Bohem. Přestože existuje jen jeden Bůh, má Trojičnou podstatu.

Bůh je duchovní a nezávislý. Je v každém čase všude stejně. Vnímá každou věc na každém místě.

Živé bytosti jsou závislé. Člověk je závislý na lidech, věcech a v konečném důsledku i na Bohu. Bůh je však na svém stvoření zcela nezávislý. Stačí si sám.

Bůh je dokonalý. Nic a nikdo se nedá přirovnat k dokonalosti Boha. Jeho poznání a moudrost jsou dokonalé.

Bůh je svrchovaný a všemohoucí, je jediný a nejvyšší vládce absolutna. Má v něm všechnu moc. Neznamená to, že Bůh dělá cokoli (nelže, nemění se, nehřeší), tím by popřel sebe, nemůže být tím, kým je.

Bůh je Lásky, tak o něm hovoří Bible.

Tím je zcela nedokonale a nedokonalými lidskými slovy zodpovězena otázka: Jaký je Bůh?

Pět cest mezi Člověkem a Bohem.

Po kapitolách **Kdo je člověk, Co je víra, Jaký je Bůh** si projdeme postupně pět cest, s jejichž pomocí může člověk komunikovat s Bohem a kterými Bůh oslovuje člověka.

Bůh hovoří k člověku skrze Písmo svaté či Bibli. Dále skrze věci stvořené. Bůh se ozývá v člověku skrze svědomí. Člověk komunikuje s Bohem dvojcestně modlitbou a skrze svátosti.

Cestu Boží řeči skrze vesmír a následně přírodu jsme už spěšně prošli.

O svědomí říká známý německý filozof Immanuel Kant: „Dvě věci mne naplňují obdivem. Hvězdné nebe nade mnou a mravní zákon ve mně.“

Svědomí je posledním činitelem lidského konání. Proto člověk, který nikdy neslyšel o Bohu, by se měl řídit svědomím. Zbývají cesty tři. Bible, modlitba a svátosti.

KDO A CO JE CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ?

Je církví křesťanskou, tj. patří k obecné rodině křesťanských církví stejně jako římskokatolická, evangelická, pravoslavná atd. Zároveň je však církví samostatnou, tzv. národní, podobně jako církev anglikánská ve Velké Británii, luterská v severovýchodních zemích. Není závislá na Vatikánu a hierarchii představitelů moci.

Podíl na správě církve nesou kněží i obyčejní lidé – laici. Historicky navazuje na bohatou cyrilometodějskou a nekatolickou tradici Českých a Moravských zemí v minulosti, ve víře našich předků, která byla násilně potlačena v duši našeho národa po bitvě na Bílé hoře. Násilná rekatolizace tak učinila konec mnohým vzdělavcům a osvíceným lidem – např. odchod J. A. Komenského a dalších z vlasti.

Po vzniku naší národní samostatnosti byla v roce 1920 obnovena i tato myšlenka tradice naší víry osobní a nezávislé. Dne 8. ledna 1920 byla vyhlášena reformním hnutím katolického duchovenstva. Utvořilo ji tehdy 140 bývalých římskokatolických duchovních, po té, co byla Římem odmítnuta jejich žádost o možnost sloužit bohoslužby v českém jazyce. V čele hnutí stál ThDr. Karel Farský, spisovatel E. Zahradník – Brodský, G. A. procházka a další.

Již v roce 1921 se při sčítání lidu téměř 600 000 obyvatel ČSR hlásilo právě k církvi československé. Moderní způsoby práce, stylu života i zvěstování myšlenek získaly srdce lidí, kteří se vnitřně rozešli s tehdejší církví, ale ne s Bohem. Chtěli žít křesťanství bez formálnosti.

Po druhé světové válce se již k církvi československé hlásí téměř milion lidí a bohoslužby, setkávání pro děti, mládež či starší generaci se konají na 3000 místech československé republiky. Bohužel doba čtyřiceti let potlačování náboženství vykonala své. A tak se církev statisíců zmenšila na desetitisíce. Nic však neubralo na jejím poslání a ochetě služby člověku současnosti. Její dveře jsou otevřeny úplně každému člověku bez rozdílu vyznání (katolíkům, evangelíkům, pravoslavným ...), světového názoru, lidem hledajícím i nevěřícím. Každý, kdo se touží něco víc dozvědět o Bohu, Víře, Bibli, je srdečně zcela nezávazně zván. Může se kdokoliv na cokoliv zeptat z celé škály prostoru lidského života.

Do současnosti zůstává a je spojující s minulostí česká liturgie (bohoslužba), podíl všech lidí na správě církve, jedna a tatáž Bible – Slovo Boží – společná všem křesťanům, sedm svátostí (křest, biřmování, manželství, pokání, večeře Páně, útěcha nemocných a svěcení kněží). Duchovní církve se mohou ženit a vdávat (knězem může být i žena) a jsme církví moderního pohledu na život a jeho starosti i radosti. Symbolem církve je kalich s křížem, jež zpřítomňuje prostor církve propojující v sobě katolickou a protestantskou tradici víry.

Oblekem duchovního je černý talár s červeným kalichem a bílá štola. Dnes tvoří církev 340 farností – náboženských obcí (jež mají své filiálky – blanenská má 6, vyškovská 7), ty jsou sdruženy do vikariátů (my jsme Brno – venkov), vikariáty do diecézí (my jsme brněnská, další je olomoucká, královéhradecká, plzeňská, pražská a slovenská). Každá diecéze má v čele biskupa (náš brněnský

biskup je ThDr. Petr Šandera, nar. v roce 1964), hlavou celé církve československé husitské je patriarcha – nyní ThDr. Tomáš Butta.

SPOLEČENSTVÍ VĚŘÍCÍCH

Nejen dosud sdělené informace a zkušenosti patří k víře. V našem přemýšlení o Božích věcech je nesmírně důležité nebýt teoretiky, ale praktiky přijatého. Začneme malým příběhem:

Požádejte malé dítě, aby namalovalo strom. Dítě namaluje kmen, větve listí nebo jehličí, ale většinou zapomene na kořeny. Aby strom rostl a přinášel užitek jak svým ovocem, tak svým stínem a ptačím zpěvem, musí být pevně zakořeněn v zemi. A to nejen proto, aby sál vláhu, ale aby byl odolný proti poryvům větrů. Pokud budou kořeny na povrchu, strom se může vyvrátit a uschne.

Přesně tak je to i s námi lidmi. Církev i přes svoje poklesky a pády v minulých stoletích, tvoří toto zázemí. Člověk, který nemá své kořeny v konkrétním společenství věřících, nemá tak odkud čerpat sílu víry. Mít živý vztah s Bohem pomáhá společenství upevňovat. V naší církvi se navzájem oslovujeme „bratři a sestry“. Není to forma, ale skutečnost ve vztazích a vyjádření, v němž každá farnost velkou rodinou, do které je každý zván a kdykoli může přijít. Radostí velkou je samozřejmě to, když se host po čase stane ze své vůle domácím.

ZÁKLADY KŘESŤANSKÉ VÍRY

Věříme, že je nám Bůh přítomen, když se shromažďujeme, abychom ho chválili, naslouchali jeho Slovu a přimlouvali se za potřeby svých bližních. Takovým shromážděním říkáme bohoslužby a konají se většinou v neděli na oslavu Kristova vzkříšení. Smyslem křesťanských bohoslužeb není sloužit Bohu konáním modliteb a náboženských obřadů, ale přijmout, co nám Bůh nabízí ve svém Slovu, svátostech a společenství svého lidu. Účastnit se služeb Božích proto není náboženská povinnost, ale příležitost setkat se s Boží láskou a věrností uprostřed každodenních starostí, úkolů a pochybností. Při bohoslužbách Bůh vstupuje do našeho života a působí na nás svým Slovem. Ujišťuje nás o svém odpuštění, povzbuzuje nás v našich těžkostech, odhaluje nám naše selhání a vybízí nás k novým úkolům. Účastí na bohoslužbách náš život z víry nekončí, ale začíná. Přijímáme zde sílu, radost, inspiraci a pověření do všedních dnů. Bohoslužby mají formu rozhovoru, v němž zaznívá Boží slovo, ale i naše lidská odpověď. Úkol zvěstovat Boží slovo svěřil Ježíš Kristus svým učedníkům. Církev v tomto úkolu pokračuje, když tímto úkolem pověřuje muže a ženy, u nichž poznala obdarování Duchem svatým pro tuto službu. Kázání, které tvoří střed a neodmyslitelnou součást bohoslužeb, má za úkol zpřítomnit radostnou zvěst evangelia do aktuální Boží výzvy a potěšení. Základem kázání je biblický text. Cílem je vyložit a promítnout biblické slovo do života posluchačů, aby v něm zaslechli živé Boží slovo do svých radostí a starostí, nadějí i pochybností. Kazatel musí dobře znát biblickou zvěst, rozumět dobovým souvislostem, ve kterých vznikala, a současně dobře rozumět i těm, kterým Boží slovo tlumočí. Jen tak může pravdivě a nezkresleně přeložit biblické slovo do dnešního způsobu života a myšlení. Křesťané věří, že zvěstování evangelia je dílem Ducha svatého, při němž Bůh používá našich lidských schopností. Na zvěstované Boží slovo odpovídá církev při bohoslužbách v modlitbách a písních. Modlitby mohou mít různou formu. Buď je zástupně přednášejí jednotlivci za celé společenství, nebo se shromáždění modlí společně. Reformační tradice dává přednost modlitbám, které živě a bezprostředně odpovídají na zvěstované Slovo, ale neuzavírá se ani modlitbám hotovým a naučeným, které se při bohoslužbách pravidelně opakují. Společná modlitba je stejně důležitá jako soukromá, protože nám pomáhá si uvědomit, že žijeme ve společenství a Bůh nikomu z nás nedává

přednost. Hudba při bohoslužbách umožňuje zapojit do našeho vztahu k Bohu i lidské city a naznačuje, že lidská slova nedovedou vyjádřit celou šíři a hloubku naší víry a naděje. Společné písně nám současně pomáhají stát se součástí života církve přes hranice času, neboť nám umožňují připojit se k vyznáním a modlitbám těch, kteří nám víru předali, a uvědomit si, že Bůh s námi ve svém díle navazuje na to, co koná již po staletí. Nově vznikající písně jsou svědectvím, že Bůh v tomto díle pokračuje a tvoří mezi námi stále něco nového. Nedílnou součástí bohoslužeb je i vysluhování svátostí, které se konají buď podle potřeby (křest, biřmování, svátost manželství), nebo v určitém časovém rytmu (večeře Páně). Součástí bohoslužeb má být ve vhodnou chvíli sbírka, která vyjadřuje, že účastníci bohoslužeb přijímají zodpovědnost za společenství, které tvoří, i za praktické úkoly, které před církví stojí.

BOHOSLUŽBY

Jsou základním setkáním společnosti věřících. V naší církvi se setkáváme při liturgii (text liturgie je k zapůjčení nachystán u vstupu do sboru či bohoslužebné místnosti) při každých bohoslužbách.

Liturgie se skládá z několika částí. První polovina se nazývá „*Bohoslužba Slova*“. Obsahuje vstupní pozdrav duchovního, společné zpytování svědomí a vyznání všech hříchů. Čtou se tři biblická čtení První čtení je ze Starého zákona, druhé z Nového zákona – listů (epištol) a hlavní čtení – Evangelium. Vše má svůj řád na celý rok tzv. kazatelský plán, který je „jízdním řádem“ liturgického roku. Kázání je vrcholem první části bohoslužeb.

Druhá část – Bohoslužba večeře Páně je setkáním a sjednocením se vzkříšeným Kristem. Obsahuje přípravu darů chleba (hostie) a kalicha (víno a voda), chvalozpěv, zpřítomnění a ustanovení večeře Páně a závěrečné požehnání.

Modlitba Páně

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Vyznání víry (Velké vyznání víry CČSH)

Věříme v Boha jednoho, Ducha věčného a Tvůrce všeho, Otce Ježíše Krista i Otce našeho, jenž od věčnosti vládne královstvím duší našich. Věříme v Ježíše Krista, Syna Božího, Světlo ze Světla, Život ze Života, jenž od Otce přišel, životem svým zlo světa i smrti přemohl, aby nám získal království Boží věčné. Věříme v Ducha Božího, jenž od věčnosti do věčnosti vše oživuje, v Ježíši Kristu se zjevil, skrze proroky a otce naše mluvil a v nás chce přebývat. Věříme v život věčný, Dobra, Pravdy a Krásy, tak jako jsme přesvědčeni o smrti zla i zlých. Věříme, že Otec nebeský nás proto stvořil, abychom, Ducha Božího v Sobě majíce, šťastni byli, život pravdy žili, pravdy Boží hájiti se nebáli a života věčného tak jistě dosáhli. Tak staň se!